

Þessu til staðfestu hafa fulltrúar viðkomandi þjóða ritað nöfn sín undir sátt- **110**
mála þennan.

Gjört í Rómaborg, 2. dag júnímánaðar 1928, í einu eintaki, er skal geymt í
skjalasafni ríkisstjórnar ítalska konungsríkisins. Staðfest eftirrit skal látið í té
sérhverju sambandslandi.

19. sept.

Fylgiskjal II.

Skrá yfir erlend ríki, sem aðilar eru að Bernarsáttmálanum.

Ástralía,	Indland,	Portugal,
Belgía,	Írland,	Rúmenía,
Brazília,	Ítalía,	Spánn,
Bretland,	Japan,	Suður-Afrika,
Búlgaría,	Júgóslavía,	Sviss,
Canada,	Liechtenstein,	Svíþjóð,
Danmörk,	Luxemburg,	Tékkóslóvakía,
Finnland,	Monaco,	Vatikanið,
Frakkland,	Noregur,	Þýzkaland.
Grikkland,	Nýja-Sjáland,	
Holland,	Pólland,	

TILSKIPUN

um að vernd sú, sem heimiluð er fyrir vörumerki með lögum 13. nóv. 1903,
skuli einnig ná til Sviss.

111

30. sept.

FORSETI ÍSLANDS

gjörir kunnugt: Að með því að þeim, sem á Íslandi reka verksmiðjuiðnað eða hand-
iðnað, jarðrækt, málmnáam, verzlun eða aðra atvinnu, er veittur sami kostur
á að öðlast vernd á vörumerkjum í Sviss, eins og eigin þegnum, þá vil ég
samkvæmt heimild þeirri, sem gefin er í 15. gr. laga um vörumerki, 13. nóv.
1903, skipa svo fyrir sem hér segir:

Þeir, sem í Sviss reka verksmiðjuiðnað eða handiðn, jarðrækt, málmnáam, verzlun
eða aðra atvinnu, skulu verða þeirrar verndar á vörumerkjum, sem lög 13. nóv.
1903 heimila, aðnjótandi með þeim skilyrðum, er hér greinir:

1. Tilkynningu skal fylgja sönnun fyrir því, að beiðandi hafi fullnægt skilyrðum
þeim, sem sett eru í Sviss fyrir því, að vörumerkið njóti þar verndar.
2. Beiðandi skal undirgangast, að bæjarþing Reykjavíkur sé varnarþing hans í öll-
um málum viðvikjandi vörumerkjum og tilnefna umboðsmann búsettan á Ís-
landi, er taki á móti málsókn fyrir hans hönd.
3. Vörumerkið skal ekki njóta viðtækari verndar eða verndar fyrir lengri tíma
en í Sviss.
4. Vörumerkið skal skrásetja í þeirri mynd, sem löggilt er í Sviss, nema gagn-
stætt sé velsæmi og allsherjarreglu.
5. Nú er vörumerki tilkynnt til skrásetningar á Íslandi í síðasta lagi 6 mánuðum
eftir að það hefur verið tilkynnt í Sviss, og skal þá gagnvart öðrum tilkynn-
ingum telja, að þessi tilkynning hafi farið fram um leið og tilkynningin fer
fram í Sviss.

- 111 6. Nú er synjað um skrásetningu samkvæmt 5. gr. nr. 5 framannefndra laga 13. 30. sept. nóv. 1903, og beiðandi höfðar mál gegn þeim, sem áður hefur tilkynnt merkið og fengið það skrásett, og sannar, að hann hafi fyrstur notað merki þetta, en hinn hafi síðan tekið það upp, og má þá með dómi úrskurða honum rétt til að fá merkið skrásett með einkarétti til þess að nota það á þær vörutegundir, sem hann notaði merkið á, þegar vernd komst á í báðum löndunum, en höfða skal hann þá mál út af þessu innan 6 mánaða frá því verndin komst á. Þetta skerðir þó að engu leyti rétt þann, sem heimilaður er í 11. gr. 3. málsgrein nefndra laga.

Gjört í Reykjavík, 30. september 1947.

Sveinn Björnsson.

(L. S.)

Emil Jónsson.

112

30. sept.

L Ö G

um loðdýrarækt.

FORSETI ÍSLANDS

gjörir kunnugt: Að ég samkvæmt 9. gr. laga nr. 69 5. júní 1947, um breytingar á lögum nr. 38 13. júní 1937, um loðdýrarækt og loðdýralánadeild, og lögum nr. 94 14. maí 1940, um breytingar á þeim lögum, hefi látið fella meginmál hinna fyrstnefndu laga og laga nr. 94 14. maí 1940, inn í téð lög nr. 38 13. júní 1937, og gaf þau hér með út svo breytt, sem lög um loðdýrarækt.

1. gr.

Loðdýr nefnast í lögum þessum öll þau dýr, sem ræktuð eru eða alin vegna verðmætis skinnanna eingöngu eða aðallega. Verði ágreiningur um, hvort einhver dýrategund skuli teljast til loðdýra eða ekki, sker landbúnaðarráðherra úr, enda skal hann hafa yfirumsjón með loðdýraræktinni í landinu.

2. gr.

Loðdýrarækt og loðdýrabú nefnist í lögum þessum, ef loðdýr eru haldin til tímgunar og uppeldis af ræktuðum stofni, en loðdýraeldi, ef dýrin eru alin um stundarsakir vegna skinnafframleiðslu eingöngu eða aðallega. Loðdýragarður nefnast girðingar og búr, sem loðdýr eru geymd í, en aðhald þar, sem loðdýr eru höfð í ógirtum eyjum.

3. gr.

Hver sá, er stunda vill loðdýrarækt eða loðdýraeldi, skal fá til þess leyfi viðkomandi hreppsnefndar eða bæjarstjórnar, enda hlíti hann í öllum greinum ákvæðum laga þessara og reglugerðar, er landbúnaðarráðherra setur um framkvæmd laganna. Nú synjar hreppsnefnd eða bæjarstjórn um leyfi, og skal hún þá láta umsækjanda í té skriflegar ástæður fyrir synjuninni. Getur þá umsækjandi skotið máli sínu til landbúnaðarráðherra, er fellir um það fullnaðarúrskurð, eftir að hafa leitað álits ráðunautar í loðdýrarækt.

4. gr.

Hreppur hver eða bæjarfélag er sérstakt leyfisumdæmi samkvæmt lögum þessum.